

Súd: Najvyšší súd SR  
Spisová značka: 2Sžo/15/2015  
Identifikačné číslo spisu: 5014200773  
Dátum vydania rozhodnutia: 14.06.2017  
Meno a priezvisko: JUDr. Elena Kováčová  
Funkcia: sudca  
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2017:5014200773.1

## UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Kataríny Benzovej a JUDr. Jozefa Hargaša, v právnej veci navrhovateľa: Podielníci Urbáru Priekopa, pozemkové spoločenstvo, IČO: 00 629 952, so sídlom Kratinova 1, Martin, zastúpeného advokátskou kanceláriou JUDr. Marek Hic, s.r.o., so sídlom P.O.Hviezdoslava 10625/23B, Martin, proti odporcovi: Okresný úrad Martin, pozemkový a lesný odbor, so sídlom Ul. P. Mudroňa 45, Martin, za účasti: 1/ Železnice Slovenskej republiky, IČO: 31 364 501, so sídlom Klemensova 8, Bratislava, 2/ Ing. J. bytom U. XX, G., o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu správneho orgánu č. OÚ-MT-PLO-2014/004635-BLA-P zo dňa 29.04.2014, konajúc o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 22Sp/39/2014-64 zo dňa 31.10.2014, takto

### rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 22Sp/39/2014-64 zo dňa 31.10.2014 potvrdzuje.

Účastníkom právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

### Odôvodnenie

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline (ďalej aj „krajský súd“ alebo „prvostupňový súd“) potvrdil rozhodnutie odporcu č. OÚ-MT-PLO-2014/004635-BLA-P zo dňa 29.04.2014, ktorým podľa § 9 ods. 4 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku (ďalej len „zákon č. 229/1991 Zb.“) rozhodol tak, že navrhovatelia, podielníci Urbáru Priekopa (ďalej len navrhovateľ) nespĺňajú podmienky uvedené v § 9 a 13 zákona č. 229/1991 Zb. a § 37 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb. o pozemkových úpravách, usporiadaní pozemkového vlastníctva, obvodných pozemkových úradoch, pozemkovom фонде a o pozemkových spoločenstvách (ďalej len „zákon č. 330/1991 Zb.“). Na základe toho im odporca nepriznal vlastníctvo k nehnuteľnostiam uvedeným vo výroku jeho rozhodnutia.

Krajský súd sa v odôvodnení rozsudku vysporiadal s jednotlivými žalobnými námietkami nasledovne: S

poukazom na § 2 ods. 3 a 6 zákona č. 180/2013 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy a Smernicu MV SR č. SVS-OMSZV1-2013/022320 zo dňa 13.09.2013, v zmysle ktorej vo všeobecnosti štátnu správu za okresný úrad vykonáva vecne príslušný odbor okresného úradu (čl. 5 ods. 3 smernice) nepovažoval za dôvodné spochybňovanie príslušnosti orgánu, ktorý vydal napadnuté rozhodnutie a ani ničotnosti ním vydaného rozhodnutia.

K tvrdeniu o preukázanosti uplatnenia reštitučného nároku oprávnenou osobou dňa 30.12.1992 a nie až 27.6.2011, vzhľadom na priebeh predchádzajúceho súdneho konania poukázal na rozsudok č. k. 22Sp/45/2012 zo dňa 10.05.2013, kde konštatoval, že PK p.č. XXX/X, XXX/X a XXX/X boli pôvodne súčasťou PK p.č. XXX/X, XXX/X a XXX/X, ktoré boli obsiahnuté v reštitučnej žiadosti doručenej pozemkovému úradu dňa 30.12.1992. Tieto boli zapísané vo vložke 6 a v r. 1952 boli odpísané do železničnej knihy do vložky 34. Preto časť p.č. 622/2 (ktorá je totožná s vyvlastnenou časťou PK p.č. XXX/X) a celá p.č. XXX/X (ktorá bola vytvorená z vyvlastnených častí p.č. XXX/X a XXX/X) boli súčasťou reštitučnej žiadosti doručenej dňa 30.12.1992. V správnom konaní odporca vyhodnocoval reštitučnú žiadosť doručení dňa 30.12.1992 pričom v pôvodnom rozhodnutí zo dňa 7.6.2012 reštitučný nárok priznal, v novom konaní preskúmaným rozhodnutím vyvodil právne závery, pre ktoré vlastnícke právo ani právo na náhradu nepriznal. Rozhodujúcim momentom, v zmysle záväzného právneho záveru vysloveného krajským súdom v zrušujúcom rozsudku zo dňa 10.5.2013 bolo došetrenie preukázania uplatnenia reštitučného nároku v mene jednotlivých urbarialistov riadne zvoleným zástupcom podľa § 37 ods. 2 zákona č. 330/1991 Z. z.

Po zrušení pôvodného rozhodnutia odporcu krajským súdom bol navrhovateľ vyzvaný, aby takýto dôkaz v správnom konaní predložil, čo však neučinil. Krajský súd konštatoval, že pod ev. č. 1268/92 a aj s rovnakým dátumom podania 30.12.1992 sa v správnom spise nachádza reštitučná žiadosť podpísaná P., ako predsedom výboru Spolku bývalých urbarialistov, ktorý však nebol zvolený za spoločného zástupcu na základe súhlasu majiteľov väčšiny podielov. K navrhovateľom vyslovenej námietke ohľadom podania žiadosti Q. krajský súd zdôraznil, že v administratívnom spise sa žiadosť podpísaná Q. nenachádza a ak by sa aj nachádzala, mala by dôkaznú hodnotu riadneho hmotnoprávneho uplatnenia reštitučného nároku spoločným zástupcom oprávnených osôb iba vtedy, ak by bolo preukázané, že práve Q. bol majiteľmi väčšiny podielov splnomocnený na uplatnenie ich nároku na vydanie nehnuteľností. Ak navrhovateľ tvrdí, že Q. bol v čase urobenia predmetného úkonu (30.12.1992) spoločným zástupcom väčšiny oprávnených osôb a že on reštitučný nárok aj uplatnil, mal o tomto tvrdení predložiť dôkazy, na čo bol aj viackrát vyzývaný. Správny orgán nemohol byť viazaný svojom predchádzajúcim záverom o uplatnení včas oprávnenou osobou, nakoľko práve spornosť tejto skutočnosti bola dôvodom pre zrušenie jeho predchádzajúceho rozhodnutia.

K námietke nerozhodnutia o celom uplatnenom nároku krajský súd uviedol, že je na úvahe správneho orgánu, či o reštitučnom nároku rozhodne jediným alebo viacerými rozhodnutiami. V danom prípade správny orgán o časti reštitučného nároku rozhodoval samostatným rozhodnutím, pretože mal za to, že už v r. 2005 reštitučný nárok bol ako celok vyriešený. Až podaním zo dňa 27.06.2011 navrhovateľ požiadaval o navrátenie ďalších parciel, ktoré však boli ako súčasť iných PK parciel zahrnutých do reštitučnej žiadosti podanej dňa 30.12.1992. Nie je procesným pochybením, ak správny orgán vo vzťahu k týmto nehnuteľnostiam vydal samostatné rozhodnutie. Pri posudzovaní čiastkovej otázky uplatnenia reštitučného nároku, čo sa týka včasnosti a podania oprávnenou osobou, túto otázku posudzuje ako predbežnú v zmysle § 40 Správneho poriadku. Ak aj boli vydané rozhodnutia, kde sa táto predbežná otázka posúdila inak, nešlo o právoplatné rozhodnutie o tejto otázke v zmysle § 40 ods. 1 časť vety za bodkočiarkou Správneho poriadku, pretože aj v týchto predchádzajúcich rozhodnutiach správny orgán len predbežne posudzoval túto otázku a vo výroku o nej nebolo rozhodované.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k ods. 1 OSP tak, že navrhovateľovi, ktorý v konaní úspech nemal, právo na ich náhradu nepriznal a odporca, ako aj zúčastnené osoby, na náhradu trov konania zo zákona nemajú nárok.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu podal navrhovateľ v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby najvyšší súd zmenil rozsudok krajského súdu, zrušil napadnuté rozhodnutie odporcu a vec vrátil

odporcovi na ďalšie konanie. Mal za to, že postupom súdu došlo k odňatiu možnosti konať pred súdom, nebol riadne zistený skutkový stav a rovnako došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu vo vzťahu k predmetu konania.

Namietal, že administratívny spis je zjavne neúplný. Konštatovanie odporcu v napadnutom rozhodnutí, že listom zo dňa 27.06.2011 Podielníci Urbáru PRIEKOPA, p.s. podali na Obvodný pozemkový úrad v Martine návrh na rozhodnutie o vlastníctve podľa § 9 ods. 4 zákona č. 229/1991 Zb., nie je podľa navrhovateľa v súlade so skutkovým stavom veci. V tejto súvislosti poukázal na žiadosť zo dňa 30.12.1992 a zdôraznil, že o tejto žiadosti, v časti týkajúcej sa parciel PK p.č. XXX/X, XXX/X a XXX/X, až do vydania následne zrušeného rozhodnutia odporcu, nebolo rozhodnuté po dobu približne 20 rokov. Mal za to, že napadnuté rozhodnutie malo vychádzať z podkladov administratívneho spisu vytvoreného ako dôsledok žiadosti podanej v roku 1992. Ak by správny orgán z takéhoto spisu vychádzal, podľa navrhovateľa by v ňom boli obsiahnuté listiny a rozhodnutia, ktoré správny orgán vo vzťahu k uvedenej žiadosti zhromaždil, a to predovšetkým potvrdenie Pozemkového úradu v Martine č. 1268/92/95 zo dňa 25.09.1995.

Ďalej navrhovateľ namietal, že rozsudok krajského súdu je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov. Dodržiavanie povinnosti odôvodniť rozhodnutie má zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodovania súdov a vylúčiť ľubovôľu. Už samotný nedostatok odôvodnenia predstavuje takú vadu rozhodnutia, ktorá je sama o sebe dostatočná na to, aby odvolací súd rozhodnutie pre nezákonnosť zrušil. V tejto súvislosti dôvodil, že súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s ústavnoprávnymi aspektmi prejedávanej veci. Krajský súd sa podľa názoru navrhovateľa žiadnym spôsobom nevysporiadal s jeho argumentáciou vo vzťahu k zmyslu a účelu zákona č. 229/1992 Zb. Poukázal na povinnosť štátnych orgánov posudzovať tvrdenia žiadateľa o relevantných skutočnostiach zhovievavo, teda v situácii dôkaznej núdze brať do úvahy aj nepriame dôkazy rešpektujúc pritom dôsledne účel reštitučných právnych predpisov.

Podľa názoru navrhovateľa sa krajský súd v odôvodnení nevysporiadal s argumentáciou o tom, že nie je zrejmé, ako je možné, že v prvom rozhodnutí odporcu z roku 2012 správny orgán konštatoval splnenie podmienok týkajúcich sa subjektu, ktorý predmetný nárok uplatňoval a rovnako bolo vtedy uplatnenie nároku posúdené ako včasné. Taktiež sa krajský súd v napadnutom rozsudku nemal vysporiadať s námietkou navrhovateľa ohľadom ničotnosti rozhodnutia odporcu, keďže ide o tzv. paakt, ktorý nemôže vyvolávať žiadne právne účinky, keďže ho vydal nepríslušný orgán (Pozemkový a lesný odbor Okresného úradu).

Záverom navrhovateľ rozporoval postup odporcu ako správneho orgánu, ktorým došlo k neakceptovateľnému zásahu do legitímnych očakávaní navrhovateľa týkajúcich sa rozhodujúcich právnych skutočností, existencia ktorých je a bola predpokladom pre riadne uplatnenie reštitučného nároku, t.j. skutočnosti, že nárok bol uplatnený oprávneným subjektom riadne a včas tak, ako to vyplýva z potvrdenia správneho orgánu - Pozemkového spoločenstva v Martine č. 1268/92/95 zo dňa 25.09.1995. Dôvodil, že k princípu právnej istoty neodmysliteľne patrí ochrana legálne nadobudnutých práv a ochrana tzv. legitímnych očakávaní.

Odporca vo vyjadrení k odvolaniu navrhovateľa súhlasil s napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Žiline a s vysloveným právnym záverom sa stotožňoval.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok upravujúci v zmysle § 1 písm. a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, a v zmysle § 1 písm. b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa § 492 ods. 1 Správneho súdneho poriadku konania podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Podľa § 492 ods. 2 Správneho súdneho poriadku odvolacie konanie podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací podľa § 10 ods.2 OSP preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov odvolania podľa § 212 ods. 1 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, bez nariadenia pojednávania, podľa § 250ja ods. 2 a § 214 OSP v spojení s § 246c ods.1 veta prvá OSP s tým, že deň verejného vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky [www.nsud.sk](http://www.nsud.sk) a došiel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nie je možné vyhovieť. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 14. júna 2017 podľa § 156 ods.1 a 3 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP.

Podstatou správneho súdnictva je ochrana práv občanov a právnických osôb, o ktorých sa rozhodovalo v správnom konaní; ide o právny inštitút, ktorý umožňuje, aby sa každá osoba, ktorá sa cíti byť rozhodnutím či postupom orgánu verejnej správy poškodená, dovolala súdu, ako nezávislého orgánu a vyvolala tak konanie, v ktorom správny orgán už nebude mať autoritatívne postavenie, ale bude účastníkom konania s rovnakými právami, ako ten, o koho práva v konaní ide.

Úlohou správneho súdu pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti tretej hlavy Občianskeho súdneho poriadku je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkmi konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúce vydaniu napadnutého rozhodnutia. V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v opravnom prostriedku, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Z obsahu pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd zistil, že dňa 27.06.2011 navrhovateľ doručil Obvodnému pozemkovému úradu v Martine návrh na rozhodnutie o vlastníctve v zmysle § 9 ods. 4 zákona č. 229/1991 Zb., ktorý sa týkal nehnuteľností PK p. č. XXX/X, XXX/X a XXX/X. Dňa 07.06.2012 vydal Obvodný pozemkový úrad v Martine rozhodnutie v zmysle § 9 ods. 4 zákona č. 229/1991 Zb., ktorým rozhodol, že oprávnené osoby - podielníci Urbáru PRIEKOPA, p.s., spĺňajú podmienky zákona uvedené v § 6 ods. 1 písm. n/ zákona č. 229/1991 Zb., a preto im bolo priznané vlastníctvo k nehnuteľnostiam PK p.č. XXX/X, XXX/X a XXX/X. Voči tomuto rozhodnutiu podali opravný prostriedok povinná osoba (Železnice SR) a jednotliví podielníci Urbáru PRIEKOPA zastúpení spoločným zástupcom T. a Y. O tomto opravnom prostriedku rozhodol Krajský súd v Žiline rozsudkom sp. zn. 22Sp/45/2012 zo dňa 10.05.2013, ktorým napadnuté rozhodnutie Obvodného pozemkového úradu v Martine zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V súlade s odôvodnením uvedeného rozsudku krajského súdu bolo potrebné v ďalšom konaní ustáliť, či bol väčšinou podielov oprávnených osôb vôbec spoločný zástupca zvolený a ak áno, či tento v lehote podľa § 13 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. uplatnil reštitučný nárok. V súlade so závermi krajského súdu následne Obvodný pozemkový úrad v Martine a neskôr Okresný úrad Martin, pozemkový a lesný odbor, vydal niekoľko rozhodnutí, ktorými bol navrhovateľ vyzývaný na doplnenie listinných dôkazov týkajúcich sa voľby spoločného zástupcu podľa § 37 zákona č. 330/1991 Zb. Následne odporca vydal vo veci v úvode tohto rozsudku opísané rozhodnutie, ktorým navrhovateľovi nepriznal vlastníctvo k nehnuteľnostiam PK p. č. XXX/X, XXX/X a XXX/X.

Najvyšší súd Slovenskej republiky po oboznámení sa s obsahom a dôvodmi odvolania proti napadnutému rozsudku Krajského súdu v Žiline, po preskúmaní odvolaním napadnutého rozsudku a po

oboznámení sa s obsahom pripojeného spisového materiálu, vychádzajúc z ustanovenia § 219 ods. 2 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP nezistil žiaden dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov obsiahnutých v odôvodnení napadnutého rozsudku. Tieto závery spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem vytvárajú dostatočné právne východiská pre vyslovenie výroku napadnutého rozsudku. Preto sa s ním najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu, považujúc právne posúdenie veci krajským súdom za správne, a aby nadbytočne neopakoval pre účastníkov známe fakty v prejednávanej veci spolu s právnymi závermi krajského súdu, na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku k námietkam navrhovateľa uvedených v odvolaní dopĺňa nasledovné:

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 229/1991 Zb. (v znení účinnom do 31.12.1993) nárok uplatní oprávnená osoba na pozemkovom úrade a zároveň vyzve povinnú osobu na vydanie nehnuteľnosti. Povinná osoba uzavrie s oprávnenou osobou do 60 dní od podania výzvy dohodu o vydaní nehnuteľnosti.

Podľa § 9 ods. 4 zákona č. 229/1991 Zb. (v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia správneho orgánu) ak k dohode podľa odseku 1 nedôjde, rozhodne o vlastníctve oprávnenej osoby k nehnuteľnosti okresný úrad.

Podľa § 37 ods. 2 zákona č. 330/1991 Zb. (v znení účinnom do 31.12.1992) na uplatňovanie nároku na vydanie nehnuteľnosti a nárokov vyplývajúcich zo spoluvlastníctva v pozemkových úpravách určia oprávnené osoby (spoluvlastníci) spoločného zástupcu (spoločných zástupcov) a spôsob jeho konania; na to je potrebný súhlas majiteľov väčšiny podielov.

Podľa § 42a ods. 1 zákona č. 330/1991 Zb. (v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia správneho orgánu) právo oprávnených osôb uvedených v § 37 ods. 1 a 2 nezanikne, ak ho na obvodnom pozemkovom úrade uplatnia v lehote do 31. decembra 1993. Lehoty na predkladanie písomných dôkazov o uplatnenom práve sa spravujú všeobecnými predpismi o správnom konaní; dôkazy možno obvodnému pozemkovému úradu predložiť najneskôr do 31. decembra 1995, inak právo zanikne.

Podľa § 2 ods. 3 zákona č. 180/2013 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy (v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia správneho orgánu) štátnu správu vykonáva odbor okresného úradu alebo organizačný útvar odboru okresného úradu určený podľa odseku 6, ak § 7 neustanovuje inak.

Podľa § 2 ods. 6 zákona č. 180/2013 Z. z. o organizácii miestnej štátnej správy (v znení účinnom v čase vydania rozhodnutia správneho orgánu) podrobnosti o vnútornej organizácii okresného úradu upravuje ministerstvo smernicou po dohode s ústredným orgánom štátnej správy, do ktorého pôsobnosti patrí výkon štátnej správy uskutočňovaný odborom okresného úradu.

Námietku navrhovateľa týkajúcu sa neúplnosti administratívneho spisu s dôrazom na absenciu žiadosti zo dňa 30.12.1992 a potvrdenia Pozemkového úradu v Martine č. 1268/92/95 zo dňa 25.09.1995 najvyšší súd nepovažuje za dôvodnú. V predložennom administratívnom spise odporcu sa totiž oba tieto listinné dôkazy nachádzajú a ako vyplýva z odôvodnenia napadnutého rozsudku, s oboma týmito dôkazmi sa krajský súd pri ustálení skutkového stavu danej veci vysporiadal. Tiež námietku navrhovateľa týkajúcu sa nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku Najvyšší súd SR považoval za nedôvodnú. To isté platí aj v prípade odvolacích námietok týkajúcich sa splnenia podmienok uplatnenia nároku v predchádzajúcom rozhodnutí správneho orgánu z roku 2012, namietanej ničotnosti napadnutého rozhodnutia odporcu, ako aj porušenia princípu právnej istoty zo strany odporcu. Krajský súd vo svojom rozhodnutí presvedčivo, logicky a v dostatočnom rozsahu vysvetlil čo ho viedlo k prijatému záveru, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Krajský súd jasným a zrozumiteľným spôsobom správne vysvetlil, prečo nie je možné predchádzajúce rozhodnutie správneho orgánu z roku 2012 považovať za relevantné v danej veci. Tiež, že napadnuté rozhodnutie bolo vydané kompetentným správnym orgánom a zároveň, že postupom odporcu nedošlo k porušeniu princípu právnej istoty.

Najvyšší súd nezistil procesné vady, ktoré by samy o sebe boli dôvodom pre zrušenie rozhodnutia Krajského súdu v Žiline. Rozsudok krajského súdu sa dostatočne podrobne zaoberá skutkovými zisteniami správneho orgánu a námietkami navrhovateľa. Odvolací súd sa preto v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi prvostupňového rozsudku, ktoré zodpovedajú obsahu spisu a tieto dôvody si odvolací súd osvojuje ako svoje vlastné.

Keďže podľa názoru najvyššieho súdu krajský súd o otázkach, ktoré boli dôvodom podaného odvolania, nerozhodol svojvoľne a nezákonne a keďže najvyšší súd nezistil dôvod na zmenenie alebo zrušenie napadnutého rozsudku, považujúc jeho odôvodnenie za logické, jasné a zrozumiteľné a nezistil v tomto rozhodnutí žiaden rozpor so zákonom, rozsudok krajského súdu podľa § 219 ods. 1 a 2 OSP potvrdil.

Len pre úplnosť dodáva, že nie je možné akceptovať navrhovateľovu námietku porušenia legitímnych očakávaní navrhovateľa, nakoľko pri ním prezentovanej interpretácii by došlo k absolútnemu popretiu účelu súdneho prieskumu rozhodnutí orgánu verejnej správy a viazanosti správneho orgánu vysloveným právnym názorom, v danom prípade o povinnosti došetriť nepreukázanú základnú podmienku pre priznanie reštitučného nároku, v danom prípade jeho uplatnenie včas a oprávnenou osobou (riadne zvoleným zástupcom). Rovnako je nedôvodná námietka nezohľadnenia účelu reštitučného zákona, keď navrhovatelia s ohľadom na okolnosti prípadu požadujú popretie resp. prehliadnutie tejto základnej zákonnej podmienky uplatnenia nároku.

O trovách odvolacieho konania rozhodol najvyšší súd podľa § 224 ods. 1 a § 250k ods. 1 v spojení s § 250l ods. 2 OSP tak, že neúspešnému navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, odporcovi a zúčastneným osobám náhrada trov konania neprináleží zo zákona.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

#### **Poučenie:**

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.